Ano, nebo ne?[1]

1. Český znakový jazyk je vizualizovaná čeština.
2. Jestliže dítě komunikuje českým znakovým jazykem, už se nikdy nenaučí český jazyk.
3. Jestliže neslyšící člověk nerozumí mému mluvení, napíšu mu to, on tomu bude dobře rozumět.
4. Když chceme vědět, jestli nám odezírající člověk rozuměl, zeptáme se ho: „Rozuměl jsi?"
5. Lze zároveň mluvit (čeština) a ukazovat (znakový jazyk).
6. Neslyšící děti musí mít ve školách redukované osnovy, protože stejné osnovy, jako mají ostatní děti, by nezvládly.
7. Neslyšící lidé nejsou vzhledem ke své hluchotě schopni naučit se číst a psát česky.
8. Neslyšící lidé nemohou dosahovat vyššího vzdělání.
9. Neslyšící lidé nemohou mít abstraktní myšlení.
10. Neslyšící lidé nemohou poslouchat hudbu a rádio, proto hodně čtou.
11. Neslyšící lidé umějí odezírat lépe než slyšící.
12. Od narození neslyšící děti se mohou učit jazyk odezíráním.
13. Odezírání je plnohodnotnou náhradou slyšení.
14. Odezírání se lze naučit.
15. Špatné výsledky neslyšících žáků v percepci a reprodukci českého psaného textu jsou způsobeny jejich hluchotou / sluchovou vadou.
16. Tlumočník pro neslyšící klienty (tlumočník z mluvené češtiny do českého znakového jazyka a naopak) musí být zároveň tak trochu i „učitelem" svého neslyšícího klienta, měl by mu radit a pomáhat.
17. Velmi pomalá výslovnost usnadňuje odezírání.
18. Znakový jazyk je mezinárodní.
19. Znakový jazyk nemá gramatiku.
20. Znakový jazyk se dítě naučí samo od sebe, popř. samo v kolektivu ostatních dětí.

[1] Pro začátek malý „diagnostický test". Řešení najdete na konci časopisu v oddíle *Nerozuměli jste některému termínu nebo zkratce?*